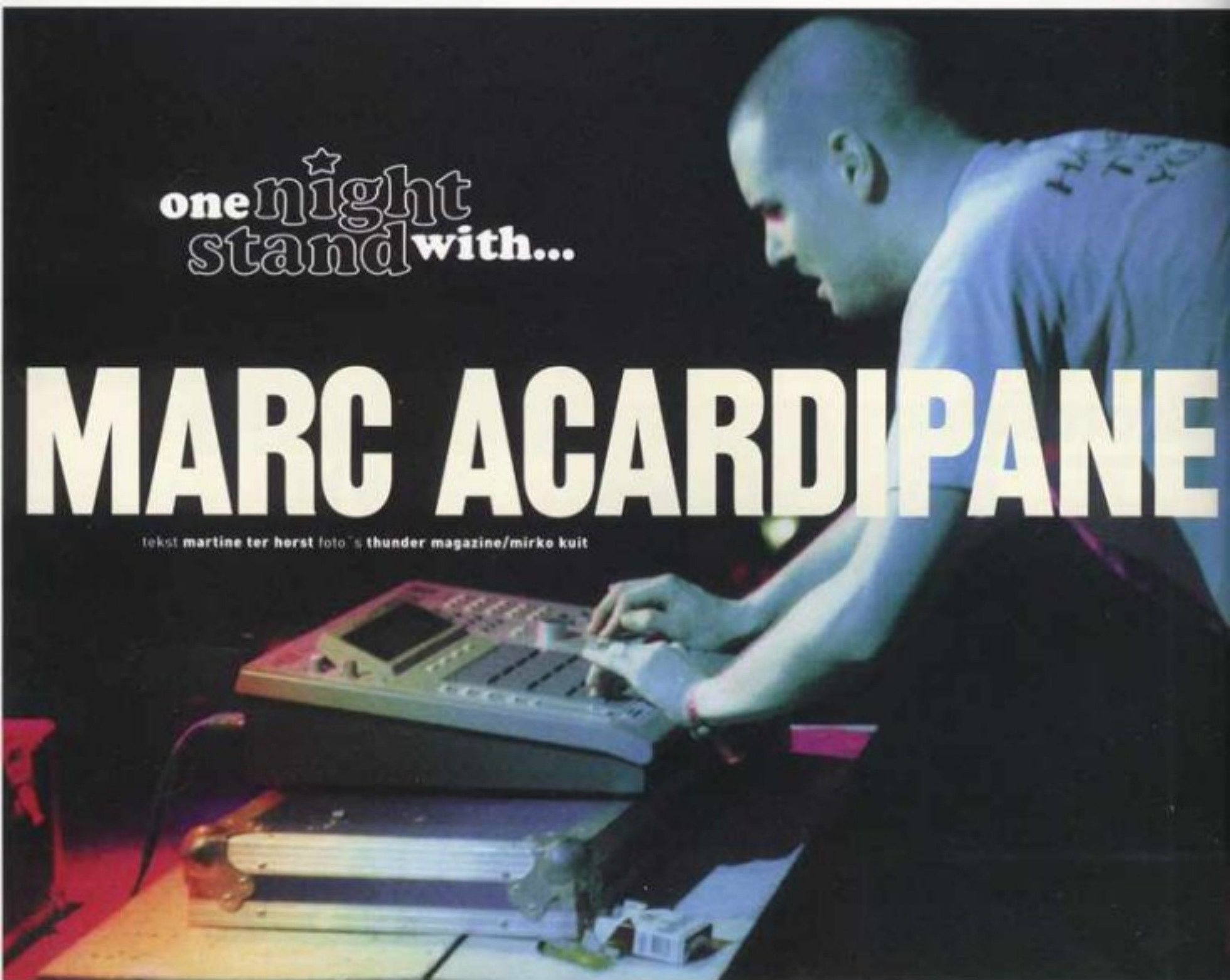

one [★]night
stand with...

MARC ACARDIPANE

tekst martine ter horst foto's thunder magazine/mirko kuit

Niet zelden wordt er laatdunkend gesproken over hardcore, de omvangrijke muziekstroming die in het begin van de jaren negentig ontstond uit de scheurende hovert techno van Beltram en kompanen. Desondanks is de hardcore-scene uitgegroeid tot één van de belangrijkste jeugdculturen van het decennium.

Techno en hardcore zijn in de publieke opinie onverenigbaar, terwijl techno in het werk van hardcore-ikonen als Marc Acardipane nooit ver weg is. Van Acardipane verscheen onlangs een verzamelaar met werk dat terug gaat tot 1989, een jaar waarin een gabber nog gewoon een vriend was en Australian voornamelijk gedragen werd door tennissende veertigers. Martine Ter Horst ging een avondje met hem op stap. Of, beter gezegd, twee avonden.

Donderdag 12 februari. Morgenavond geeft Marc Acardipane voor de zoveelste keer een live show op een gabberparty in Nederland. Sinds zijn verzamelalbum 'Best of 1989-1997' in november is uitgekomen staat de telefoon roodgloeiend bij de in Hamburg wonende producer. Vanavond staat er een etentje met Martijn Mobron, A&R manager van ID&T, op het schema en ik mag mee.

Om acht uur komt een druk telefonerende Marc mijn huiskamer ingelopen. Zijn vaste mc zit op het moment in Trinidad en belt hem elke week om te vragen hoe de zaken ervoor staan. Martijn houdt om de tijd te doden een promotiepraatje tegen me. "Bijna alles wat Marc uitbrengt wordt een clubhit!" "Nou ja, in ieder geval minstens 50 procent", zwakt hij af. "De nieuwe cd is een overzicht van alles wat hij de afgelopen jaren aan hardcore en techno heeft gemaakt. Zeker ook interessant voor niet-gabbers, want het is

heb nog nooit van mijn leven een steak gegeten", vertelt Marc. "Als mijn ouders me vroeger vlees voorzetten ging ik over mijn nek. Maar ik vind het ook zielig voor de dieren."

Uiteindelijk belanden we in een gezellig Mexicaans restaurant in hartje Amsterdam. Daar blijkt dat Marcs aversie tegen vlees dieper zit dan zijn braakneigingen. "Het Boeddhisme zegt dat wij van dieren komen. Als je goed bent in je leven kom je steeds hogerop. Ben je slecht, dan word je bijvoorbeeld een hond of een koe. Ik geloof daarin. Dan kan ik toch niet een stuk vlees eten dat misschien in een vorig leven een mens was?"

Na het eten gaan we snel naar mijn huis, want er moet nodig weer geblowd worden. "Cool!", is de reactie van Marc als Martijn en ik hem mee nemen naar een van de betere coffeeshops in de stad. "Ze hebben hier zelfs bio-wiet!" Dat past precies bij zijn levensstijl. Thuisgekomen laat hij ons een aantal videobanden zien van PCP, één van de namen waaronder hij werkt. Het zijn live optredens van een paar jaar terug. Het geluid is slecht en je ziet bijna niks, maar Marc gloeit van trots en kruipt zowat in de televisie. "Toen waren we nog echt duister, moet je zien wat goed." Bij elk nieuw nummer vraagt hij of we het ook kennen, maar meer dan een beetje gebonk kan ik niet onderscheiden.

Marc met DJ-Charbon & 3 andere? Martijn

Diepe concentratie voor de playstation

gewoon kwaliteit wat hij maakt." **"En hoe gaat het met de verkoop?"** "Die is wel langzaam op gang gekomen. Niemand wist dat Marc achter al die platen zat, omdat hij steeds verschillende namen gebruikt. Er zijn er nu ongeveer 4000 verkocht, maar ik denk dat dat er nog veel meer gaan worden."

Na tien minuten is Marc klaar met bellen. "Oh, ik mis Shawn", verzucht hij terwijl hij gaat zitten. "Oh cool, wiet!" Terwijl er een stevige joint wordt gedraaid praten we met zijn drieën verder. "Mijn laatste single 'I like it loud' zou eigenlijk in de top 50 moeten staan, maar jullie land is zo raar met dat soort dingen. De meeste singles zijn verkocht in platenzaken die niet meetellen voor de charts, en omdat het gabber is krijg ik geen airplay. Er zijn er al 6000 van verkocht."

Na twee joints en een biertje besluiten we naar het restaurant te gaan. Mijn reservering bij Sluizer blijkt echter niet helemaal goed te zijn gekozen. Er staan slechts twee vegetarische schotels op het menu. "Ik

Ik vraag of religie belangrijk voor hem is. "Van mijn achttiende tot mijn eenentwintigste heb ik heel veel over religie gelezen. Ik heb toen uit elke religie het beste genomen, en daar leef ik naar. Zo staat er in de bijbel dat je alles wat je wilt ook echt krijgt van God, ook al ben je een slecht mens. Maar aan het eind van je leven komt Judgement Day en dan wordt er besloten hoe je verder mag gaan. Ik probeer dus goed te zijn en anderen niet te belazeren." **"En als dat alles aan het eind van je leven niet waar blijkt te zijn, heb je dan spijt?"** "Nee, dan heb ik toch mijn best gedaan. Er is altijd een deur om in te gaan waar je het makkelijker hebt. Ik wil dat niet. Kijk in je hart, dat is meer waard dan al het geld in de wereld."

Tijdens het eten praten we over sex. De drie oude mensen die naast ons zitten kijken af en toe verstoord op, maar dat deert Marc niet. "Mijn vrouw Ariana zegt altijd dat ik niet moet zeggen dat ik getrouwd ben. Er wordt in deze scene veel rondgeneukt. Ik zeg altijd: doe niks waarvan je zelf ook niet zou willen dat het je overkomt, dus ook niet vreemdgaan. Sex is belangrijk, maar om de echte kick te krijgen moet je van iemand houden." **"Hebt je nog nooit zomaar sex met iemand gehad?"** "Jawel, de eerste keer dat ik met iemand naar bed ging. Ik vond dat het tijd was om een keer sex te hebben. Maar ik voelde me daarna zo vies dat ik een paar uur onder de douche ben gaan staan. Nee, dan voel ik me nog beter met mijn rechterhand."

Toegegeven, voor zover ik het kan zien ziet het er te gek uit. Twee mannen met zwarte pakken en doodshoofdsmaskers doen een vreemde dans op het podium, terwijl Marc achter zijn sampler staat. Het publiek is helemaal wild. Martijn vertelt me wat er zo bijzonder is aan dit optreden. "De melodielijnen staan wel ingeprogrammeerd, maar hij heeft er complete controle over. Er is dus interactie tussen de mc en de producer. De mc hoeft niet op de muziek te reageren, het is juist andersom. Marc is de enige in de hardcorescene die zo werkt."

Vervolgens zet Marc een DAT-tape op met een paar nieuwe nummers die Martijn even moet horen. **"Hoe lang maak je al platen?"**, vraag ik. "House maak ik sinds '89. Daarvoor heb ik heel veel andere dingen gedaan. Van mijn achtste tot mijn achttiende heb ik bijvoorbeeld in een klassiek koor gezeten. Daarnaast heb ik tien jaar lang akoestisch gitaarles gehad op het conservatorium. Daar heb ik veel geleerd, maar klassiek was toch niet de muziek voor mij."

"Wat ben je daarna gaan doen?" "Op mijn twaalfde ben ik met wat vrienden een punkband begonnen. Unheimlich heette die. Ik was veertien toen we als support act bij grote bands in Duitsland stonden. Later is die band uit elkaar gegaan, maar er zijn nog wel nummers van mij uit die tijd op een cd terecht gekomen. **"Wat betekent muziek voor jou?"** "Voor mij is het muziek maken of dood gaan."

MARC ACARDIPANE

Ik kan alleen overleven door muziek, het is mijn hele wereld. Sommige mensen zeggen: Ik maak muziek en als dat niet lukt ga ik iets anders doen. Voor mij is die keuze er niet." **"En waarom hardcore?"** "Hardcore people zijn de mensen die er helemaal voor gaan. Daar hou ik van. Wu Tang Clan is bijvoorbeeld ook hardcore, ook al maken zij hiphop. Net als bepaalde rockbands, of Beethoven. Zij zijn hardcore tegenover hun muziek. Ik ben zelf een Slave to the rave, het is mijn manier om iets over te brengen en om mijn gevoelens te laten zien."

sen goed bezig. In Duitsland is het alleen fout gegaan. Er wordt teveel aan geld gedacht en dat doet de scene geen goed. Kijk maar, Frontpage is failliet, met Mayday gaat het slecht." **"Ga je weleens naar technoparties in Duitsland?"** "Nee, het voelt voor mij niet goed op die feesten. Hardcore mensen zijn meer mijn stijl. Ik ga daarom ook nooit uit in Duitsland. In Nederland des te meer."

Waar is hij momenteel mee bezig?

"Ik ben een album aan het maken, samen met me Shawn. Het wordt geen feestalbum, meer een soort 'hardcore for the brain'. De teksten zijn als een soort film. Stel je voor dat je in een ruimteschip zien naar

het feestgedruis te storten en dat bevalt me prima! Drie uur later botsen we dan toch ineens tegen elkaar op. Een hartelijke begroeting valt me ten deel. Marc is hier duidelijk in zijn element. Terwijl we staan te praten over zijn optreden in Rotterdam van de vorige avond, komt er een enthousiaste jongen op ons af. "Hé, ken je me nog?", schreeuwt hij boven de muziek uit. "Hengelo, vorige keer weet je wel?" Marc kan het zich nog herinneren en maakt een praatje. "Hij is zo'n goeie gast", vertrouwt de gabber me later toe. "Andere dj's presteren niet ééntiende van wat hij doet en hij is niet eens arrogant!" Hij biedt Marc een pilletje aan, maar dat wordt afgeslagen. Drugs gebruikt hij sinds

Het is al laat, maar we zijn nog lang niet uitgepraat. Het is mooi iemand te zien die zo'n bezieling heeft. Alsof hem door een hogere macht opgedragen is om door middel van muziek een boodschap op ons over te brengen. We praten verder over de beginperiode van de house. "In '91 was alles nog techno", vertelt Marc. "Dat was een hele mooie tijd. Joey Beltram, Westbam, the Prodigy en dergelijke. Wat zij toen maakten wordt nu hardcore genoemd. Met zijn tien hadden we een label, Planet Core Productions. Sven Vath zat daarbij en dj Dark. Met die groep hebben we zes verzamelalbums uitgebracht, Frankfurt tracks." **"Waarom is dat opgehouden?", vraag ik hem.** "We werden te verschillend. Hoewel we allemaal uit dezelfde scene komen kreeg iedereen op een gegeven moment zijn eigen 'vibe'. Ik denk dat dat juist goed is, want iedereen heeft andere gevoelens. Elke stijl moet iemand hebben die echt vanuit zijn hart bezig is. De techno heeft genoeg mensen die zo zijn, ze hebben mij niet nodig. Hardcore heeft mij daarentegen wel nodig."

"Wat zijn tegenwoordig de overeenkomsten tussen hardcore en techno?" "Hardcore is eigenlijk de langstlopende techno-stijl. Iedereen hielde daarvan. Het grote geld was er nog niet aan te pas gekomen, dus de muziek kwam recht uit het hart. De hardcore heeft daaraan vastgehouden, is alleen meer volwassen geworden." **"En dat mis je bij techno?"** "Niet speciaal bij techno, daar zijn nog genoeg men-

allerlei steden vliegt. De mensen in die steden vertellen je hoe hun leven er in de toekomst uitziet. Dit album moest ik maken voor mezelf, als een soort therapie om dingen uit het verleden af te sluiten. Ik geef me heel erg bloot op dit album, het is heel persoonlijk."

"Wat verwacht je van het album?" "Ik verwacht niks, het is gewoon iets dat ik moet doen. Daarom weet ik nog niet eens of ik het wel uitbreng. Ik kan het niet zomaar snel uitbrengen, want het is een werkelijk deel van mezelf dat ik verkoop."

"Een hardcore album dat een verhaal verteld. Dat is apart, toch?" "Dat is iets wat ik juist mis in veel hardcore tracks. Je moet iets te vertellen hebben, ook al is het alleen met de muziek. Veel mensen schrijven nooit een echte song, ze voelen dat niet. Neem bijvoorbeeld de Prodigy. Een hele goede groep, maar je merkt dat het geen muzikanten zijn."

Ik kan de jointjes inmiddels niet meer tellen en mijn ogen vallen dicht. Die van Marc niet. We spreken af om elkaar zaterdag in Antwerpen, waar een groot Thunderdome feest gegeven wordt, weer te ontmoeten. Het wordt dus een Two Night Stand...

Het feest is overdonderend. 20.000 mensen, een prachtige lichtshow, fontein en opzweepende muziek. Ik ben bang dat er van mijn Two Night Stand niet veel meer terecht komt in deze drukte. Van verschillende kanten hoor ik dat Marc ergens rondloopt, maar waar is niet helemaal duidelijk. Ik besluit me in

het tweede Mayday feest al niet meer. "Ik kreeg daar een rare pil met ketamine erin. Ik heb me zeven uur lang schijn dood gevoeld, terwijl ik eigenlijk moest optreden. Ik zat daar maar buiten en dacht: God, als ik niet dood ga neem ik nooit meer XTC. Nu zie ik het zo: drugs drukken op een knopje, waarna je lichaam de rest zelf doet. Het enige dat je moet weten is hoe dat knopje zelf in te drukken. Dan heb je geen drugs meer nodig." **"Deze gabbers anders wel, zo te zien",** antwoord ik. "Als je niet naar hardcorefeesten kunt zonder drugs te gebruiken ben je geen echte hardcore liefhebber", reageert Marc.

Duidelijke taal. Geen pillen dus, maar des te meer hash. "Het ene moment maak ik me zorgen, over geld bijvoorbeeld. Dan rook ik een joint en het volgende moment sta ik in mijn studio muziek te maken voor 20.000 gabbers. Dat geeft echt een kick."

We staan een beetje ongemakkelijk in de ingang van de zaal. Ik stel voor om naar de VIP-ruimte te gaan. Daar wil Marc niets van weten. Te druk, teveel dj's die een praatje willen maken. Ik haal hem toch over. Het is inderdaad druk in de VIP-ruimte, veel dj's. Maar wel gezellig. Marc zet zijn handtekening op een shirt, dat bestemd is voor een jongen die met een nieuwe nier in het ziekenhuis ligt. Klik. Foto. Ik draai me om, even wat mensen begroeten. Even wat te drinken halen. Tien minuten later is Marc nergens meer te vinden. Weggevoegen in zijn ruimteschip misschien.